

EDEBİYAT DERGİSİ 2017

vardiya

Editörden

Biz boş vadilerde dolanan, yapmadıklarını yaptıklarıymışçasına anlatan, sözleri boyunu aşan ve boğanlardan değiliz. Bilakis burdayız.

Her öğününde yemeğe geldiğimiz bir sofraya bizim için hayat, arada sırada uğradığımız bir mekan değil. Burada maruz kalıyoruz, maruz kaldıkça da maruz bırakıyoruz. Tam da burada yani senin benim gibi, bizim gibi insanlar arasından bazen bir bakış atıyoruz onlara. Bu bakış söz olarak dökülüyor dudaklarımızdan, kağıdımızda yazı oluyor.

Her vardiyasında bir fiil çalıştığımız bir fabrika, her nöbetine nöbetleşmeden kalktığımız bir güverte hayat. Bu kadar içinden bazen kafamızı kaşıyacak, oturacak, nefeslenecek; ya da nefeslenmeden bağırarak soluk soluğa haykıracağız. Paydos verene kadar burdayız.

2017'nin son demlerinde bir selam ediyoruz size. Bu sayıda bizi arkadaşlarımızın yazdığı şiirler, hikayeler ve yazılar bekliyor. Sizlerin beğenilerine sunuyoruz.

İÇİNDEKİLER

- Zelzele - *Ensar Avcı* / 3
- Derinlerde - *Pelinsu Günebakan* / 4
- Yolcu Otobüsü - *Sinem Hacıaliöđlu* / 5
- Olabilirlik - *Berna Yılmaz* / 7
- Durkheim ve Biraz Magnezyum Eksikliği - *Can Koçak* / 8
- Kalabalık ve Karabalık - *Muhammed Gazali Kılınç* / 9
- Okumak - *Taha Emre Yücel* / 10
- Ancak Bilir Tüm Dünya - *Melike Olgunsay* / 12
- Turuncu - *Zeynep Arslan* / 13
- Bir Pet Şişenin Marjinal Hikayesi - *Abdullah Harun Canpolat* / 14
- Haddim Olmadan Söylediklerim - *Simay Öğün* / 16
- Efkâr - *Yusuf Emir Altun* / 17
- Soğuk Ölüm - *Ahmet Çolak* / 18
- Güle Güle - *Yiğit Erdođdu* / 20
- Ve Sabah - *Mert Öztürk* / 21
- Umutsuz Hayaller - *Ela Üstünkaya* / 21
- Sevi - *Bekir Buğra Afyoncu* / 22
- Raskolnikov Ölürken - *Ayça Nur Tayanç* / 23
- Zehra Özöcal* / 26

Kapak & Tasarım - Ahmet Burak Özdemir

Zelzele

Tırnaklarımızın ucunda bir zelzele kopuyor
Benle senin, senle onun, benle onun
Sarartan bir yük bu koyusundan tenleri
Kopuşlar fayda etmiyor aman dilerken

Nefesinle nefeslenmek zordur yangınlarda
Bu sarsıntılar bu çingıraklı yılanlar bizden değil
Her şey sallanıyor bir anda kalkınca ayağa neden
Neden hep bir elim arka cebimde kaldırıyorum pantolonumu
Buralarda fazla durmamak gerek

Bir savaş kadar kalabalıktı ve bir siper kadar dingin
Gözlerim silerdi önünden geçenleri
Silip geçemediklerim hep kalırdı aklıma
Gece geç yatmasam da uykumu alamamam bunla alakalıydı
Bunla alakalıydı keyfe keder devralmam vazifeleri
Benle alakalıydı önümden geçen bu kendin

Kentin uykuları uyanıklara can verir
Borç verir alır geceler zamanları öfkelerinden
Ben hep gece olunca yatağına giren
Sabah olunca kalkan biri olmak gayretinde
Yoksa ne olur başka mazeretim sallantılara

İlmek ilmek dokur gibi sallanan bu gözlerde
Kaybederken kendini son sözlerde
Ben bile okumam böyle şeyleri bilirim
Eksiklik kendi özümde

Ensar Avcı

Derinlerde

Soyunuyorum uçurum kenarında
Benliđimi gizleyen ehrelerden
Saçlarım yüktür omuzlarımda
Kesmeli onları
Atlamalı denize
Serinlikte zgrlk yzmemekte
Tüyleri ürperiyor insanın
Parmakları kavrayabiliyorken taşı toprağı
Güvenilmez
Deniz keser ayaklarını
Sarar dağılmış saçlarını
Diplerinde suların
Göz yaşı akmıyor
Kimse değil
Deniz merhamet ediyor

Pelinsu Günebakan

Yolcu Otobüsü

Cevdet'i ağlatan ne yeğeniydi kollarında ve soğuk; ne de tekere yapışmış sarı olması gereken kırmızı saçlar. Kız kardeşinin vaveylasıydı içinde titremeye neden olan. Bu kadar masum bir cana yakışmayan ölümdü onu ağlatan.

Trabzon sahil kasabalarının birinde otogardan İstanbul otobüsü kalkıyordu. Şoför bağıra bağıra bir yolcuyla konuşuyor, nur yüzlü bir nine İstanbul'a giden torununa azık vermeye çalışıyordu.

-Bak oğlum bu tereyağını yayladan aldım ben. Bunu yapan inekler yayla çiçekleriyle, otlarıyla beslendi. Peynir de o ineklerin sütünden yapıldı. Pişmaniye satıcılarının, evhamlanan yaşlı teyzelerin, ağlayan bebeklerin sesleri bugün ahenk içinde değildi. Gidenler bir an önce İstanbullarına kavuşmak, kalanlar ise misafirleri yola koyup eski ev düzenlerine dönmek istiyordu.

Songül geride kalanlardandı. Otobüse kız kardeşini bindirmiş ,aklı evdeki dolmada el sallıyordu. İnsan böyleydi. Aynı rahmi paylaştığı kardeşine bile yabancılaşıyordu. Songül eğer vaktini sadece çocuklarına veren bir anne ya da kendini iş hayatına vermiş bir kadın olsaydı kardeşinin yaptığı bu ziyaretten aralarında oluşan uçurumun derinliğini anlardı. Ama Songül; basit, anlamsız, sıradan gibi sıfatlarla yerilen bir hayat yaşıyordu. Sarhoş bir kocası, açlıktan ağzı kokan çocukları yoktu. Kocası, iki erkek, bir kız çocuğundan oluşan küçük bir dünyası vardı. Bedenini her gün yorardı. Çocukların peşine, yaşlı anası babasının hastane işlerine, fındık ve çay toplamaya koşuşturur dururdu. Böylelikle herkesin sıkıntısı olan uykusuzluk Songül'ü hiç etkilememişti. Gece yatarken ne vicdan azabı sarılırdı yakasına ne de hayalleri. Bu sade yaşamda herkesin anlayamadığı bir huzur vardı.

Otobüs hareket etti. Bu sırada Songül'ün kızı Leyla arkadaşlarıyla top oynuyordu. Cevdet, Mehmet Usta'nın yerinde oturmuş ,köftesinde neyin eksik olduğunu düşünüyordu. Karadeniz'in yağmuru herkesin içine işlemişti. Hep anlatılan eylülün hüzünlü mutluluğu İstanbul'a ait bir güzellikti. Karadeniz eylülde meyustu. İnsanı huysuz, havası boğucu ve denizi griydi. Top oynayan çocuklardan neşeli sesler yerine söylenmeler, laf atmalar geliyordu. Güneş yoktu ama Cevdet terliyordu. Herkes terliyordu. Yarın aynen böyle olacak olsa da bugün bitsin diye saatleri sayıyorlardı. Çocuklar gözleri balkonda annelerinin akşam yemeği için çağıracağı anı bekliyorlardı. Aynı boğuculuk şoföre de etki etmişti. Ama küçük kızın birden önüne çıkmasına hava güneşli ve serin olsa bile engel olamazdı.

Leyla'nın güzel sarı saçları kızıl. Derisiyle beraber tekerlekte bir tutam kalmışlar. Küçük beden bir çarşafa sarıldı. Cevdet bunlara ağlamadı. Ağlayamadı. Leyla'nın suratında insana ait hiçbir özellik kalmamıştı. Ezilenin kendi yeğeni olduğuna inanası gelmiyordu Cevdet'in. Songül'ün canhıraş feryadı herkese sirayet etmiş olan durgunluğa son verdi. Kızını yanına değil toprağa yatırdığı ilk gece Songül uyuyamadı.

Sinem Hacralioğlu

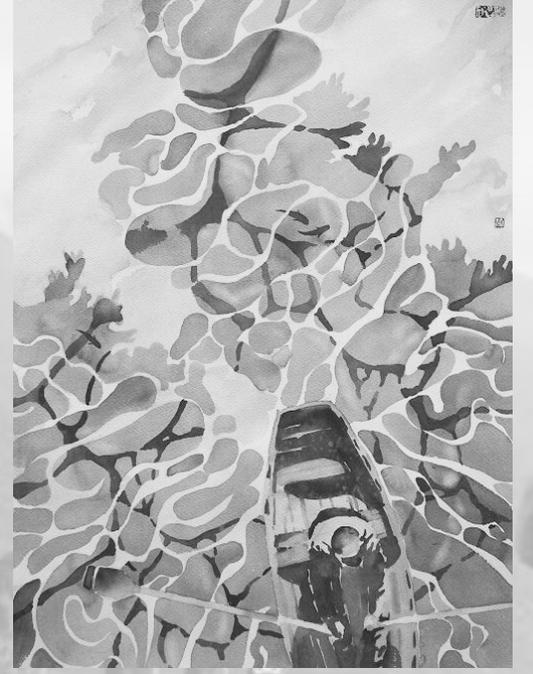

Olabilirlik

Hayatta en büyük başarıyı, olmayı istediğimiz kişi olmakmış ya da. İspatı gerekmeksizin koşulsuz ve yargısızca... Sanki açılan her kalp ve görülen her sıfat kararımızdan bir adım caymak demek değilmiş gibi. Tadılan sevginin tümü acıya boyun eğmek zorunda kalmamış gibi. Kendimiz olduğumuz her an bu ana karşıt kendimizle çatışacağımız bir an daha yokmuş gibi...

Nefeslerimiz tümenden kesilmeden o saygıyı önce kendimize duymayı öğrenmek gereği var. Sevgiyi tüm hamlelere ve tüm gölgelere üstün görmek... Önce büyük olmak veyahut büyük olabilmek uğruna kendimizden vazgeçmemeyi bilmek mesela; kaybın güzelliğinde bir kez olsun kaybolmak... Çığır açmak pahasına çığır açmak, sevmek pahasına sevmek. İmgelemin soyutsal köprüsünden kırık kalbimiz sırtımızdaki heybede geçmek gereği var. Fakat güç... Gözler tüm metanetimizi cesaretine katıp götürmüş bizden. Söylenilen sözler gibi havada kalıp bitap düşmüş kalbimiz. Sanılır ki cesaret korkunun ettiği tek duaymış; oysa korku çoktan hayatımıza duyduğumuz aşkın baki kalması için yakarmaya başlamış.

Berna Yılmaz

Durkheim ve Biraz Magnezyum Eksikliği

Yine gecelerden bir gece
Ellerim açık göğe bekliyor
Sonra bir ses patırtı bakıyorum gelen biri var
Saklıyorum ellerimi
Rahmet ve merhamet uzaklaşıyor birbirinden

Yine gecelerden bir gece
Ağzımda sakız olmuş "Durkheim"
Kim bu Durkheim, nedir? Kimdir?
Bilmem ağzıma başka bir kelime gelmedi

Gecelerden bir gece
Uyumuyorum Durkheim
Eller yine gökte
Belki bir rahmet yağmuru vardır
Bakıyorum şemsiyesiz yatağымda

Gecelerden bir gece
Uyumuyorum Durkheim
Biraz sen, biraz magnezyum eksikliği

Can Koçak

Kalabalık ve Karabalık

Bırakalım bu kalabalığı
Sabah-akşam ayrımı yapmadan
Karabalıklarla nehri bütünleyelim
Yani sen ellerinle beni
Senin ellerin ki sayısı bilinmez

Bırakalım bu kalabalığı
Karabalıkların peşinde aşalım
O hep sözü edilen dağları

Karabalıklar kalabalıklardan kaçarlar
Hep değil tabii bunu not edin
Senin kamikazelerinse hep kendine
Bunu not etme o kara kaplı deftere ki
Günahımız da kalsın biraz
Bize melekler kadar beyaz cennetler düşmesin
Böylece biz de düşmeyelim, erelim
İnsanlık makamına

Kalabalık senden bitimsiz beyazlık bekliyor
Çünkü sarışınlık, o en çok beyazla gider
Giderler beyazla kolkola
O pek bilindik iki yoldan birine girerler
Gerekirse imar da ederler o yolu
Ömürleri elverdiğince
Dünyadaki bütün devlet ve belediyelerin bütçesiyle
Susayanlar için çeşmeler, hazır
Bir yol gidilmek için
Adım atanları yormadan vardırır.

Muhammed Gazali Kılınç

Okumak

Otobüs yaklaşık on beş dakikadır bu hiçliğin ortasındaki durakta bekliyordu. Uçsuz bucaksız sarı tepeleri, her yerde bitmiş sarı dikenleriyle Anadolu, yaz mevsiminin nihayete erdiğini haber veriyordu.

Sonsuzluğu temaşa etmek Muharrem Bey'i fevkalade müferrih kılıyordu. Karadeniz'in ormanlarını bunaltıcı bulur, deniz kenarlarındaysa insanın denizin gürültüsünden ve neminden düşünemediğini iddia ederdi. Camdan dışarı bakmayı bırakıp çantasından kitabını çıkardı. Ivan Gonçarev'in Oblomov adındaki eserini aslında daha önce okumuştur. Hem de kaç defa. Ama bu eserde Muharrem Bey'i cezbeden bir şeyler vardı. Dönüp dolaşır, yine aynı sayfalara gömülürdü işte.

Saatine tekrar baktı. Acelesi var mıydı? Bilmiyordu. Emekli olduğundan beri hem dünyadaki tüm zamana sahipti, hem de hiç zamanı yoktu. Vaktin kıymetini bilenler için daima yeterli zaman yoktur. Zira yüzyıllar dahi dünyadaki her şeyi öğrenmeye, okumaya yetmez. Böyle düşününce hiç zamanı olmadığını farkına varıyor, kimi zamansa emekliliğin rahat havasıyla gaflete kapılıyor, havai meselelerle vaktini heba ediyordu.

"Yirmi dakikadır buradayız," diye söylendi yanındaki genç. Nedense ilk defa onun varlığının farkına varmıştı. Kaç yaşındaydı? Çok çok yirmi. Oturduğu için boyu kesin olarak anlaşılmasa da uzun boylu olmalıydı. Çelimsizlik derecesine kadar zayıftı.

"Evet, bundan önceki durakta da bir bu kadar bekledik. Birazdan kalkar herhalde." Çocuk şaşırması gibi ona baktı. Sanki az önce konuşan kendisi değilmiş gibi.

Konya Ankara arası dur-kalkları hesaba katmadan dahi dört saate yakın sürerdi. Hal böyleyken yol arkadaşlığını ilerletmek icap ediyordu.

"Öğrenci misin?" Çocuk başını salladı. Liseyi bu sene bitirmişti. Fevkalade bir puanla üniversite imtihanını vermiş ve tıp okumaya karar vermişti. Aslında üniversitesi İstanbul'daydı ama gitmeden önce teyzesini ziyaret edecekti. Uzun zamandır köyde ve küçük kasabalarda yaşayan bir münevver için, hangi yaştan olduğu farketmeksizin okumuş biri görmek ilgi çekiciydi.

"Demek tıp okumak istiyorsun. İnsanlarla uğraşmayı seviyor olmalısın o halde?" Genç, rahatsızlıkla kıpırdandı.

"Aslında insanlarla uğraşmayı hiç sevmem."

"Ya?! O halde neden tebabet ilmini seçtin? Belki de bir illete tedavi bulup adını tarihe yazdırmak istiyorsundur."

"Tebabet?" Muharrem okumuş bir insanın bu kelimeyi bilmemesine şaşırıyor. Ama belki de eski dil ilgisini çekmiyordu, ne kadar basit bir kelime olsa da okumuş insanlar bile bazen en basit şeyleri bilemeyebilirlerdi.

"Tıp."

“Ah evet. Şey, cerrahlar saati başına epey para alıyorlar. Biyoloji notlarım da iyiydi. O yüzden tıp yazdım.” Muharrem bey okumuş bir insanın bunu demesine hayli şaşırıldı. Zira parasını harcayacak vakit bırakmayan doktorluk mesleğini seçen biri nasıl olur da para için seçerdi? Harcayamadıktan sonra paranın ne ehemmiyeti kalırdı ki? Anlaşılan okullarda tefekkür etmek öğretilmiyordu. Konuyu değiştirdi.

“Boş zamanlarında ne yaparsın?” Çocuk düşündü.

“Bilgisayar oynarım ve... Ah evet kitap okurum.” Sonunda ortak bir ilgi sahası bulunduğu için sevindi. Elindeki kitabın kapağını gösterdi.

“O halde Oblomov’u okumuş olmalısın?” Öğrenci başını iki yana salladı.

“Hayır, daha önce hiç duymamıştım.” Sefiller? Savaş ve Barış? Belki de Aşk Memnu?

“Onun kitabı da mı çıkmış?” dedi öğrenci. Muharrem bu dehşetli cümleye nasıl karşılık vereceğini bilemedi. *Onun kitabı da mı çıkmış...* Bir insan bunları okumamışken, hatta duymamışken nasıl kendisini okumuş sayardı? Bunu da geçtik, nasıl okumayı sevdiğini iddia ederdi?

Daha fazla sormadı Muharrem Bey. Daha beter cevaplar almaktan korkuyordu zira. Sorsanız, herhalde *okuyorum* derdi. Peki hiç okumayan bir insan nasıl okurdu? Sırf en iyi üniversiteye gittiği için bir insanın *okuyorum* deme hakkı var mıydı? Dolmadan boşalmak mümkün müydü ki bu çocuk ileride topluma yarar sağlasın? Felsefeyle, tarihle, teolojiyle ilgilenip ilgilenmediğini de sormadı. Bu ilimlerle alakadar olan, zaten okuması gerektiğini de bilirdi. Bu ilimlerle alakadar olan en başta hayatta üstüne düşeni bilirdi. En azından zamanın kıymetinden haberdar olurdu.

Çocuk cebinden telefonunu çıkarıp oyun oynamaya başladı. Muhtemelen yolculuk bitene kadar kapatmayacaktı. Neden vaktini böyle heba ettiğini sorsa Muharrem Bey, cevabı muhtemelen *sinavım bitti* olurdu. Hayatında yaptığı tek faydeli iş de zaten hiç bir zaman kullanamayacağı bilgileri öğrenmek, beş şık arasından doğru olanı işaretlemektir.

Dudaklarından şu dizeler döküldü:

İlim, ilim bilmektir

İlim kendin bilmektir

Sen kendini bilmezsin

Ya nice okumaktır.

Otobüs, buğdayları biçildiğinden yalnız sapları kalmış olan tarlaların arasından ilerliyordu...

Taha Emre Yücel

Ancak Bilir Tüm Dünya

Gözlerimin önünde bir genç kız var
Küçücük odasının her tarafına
sıçratmış yaşamı
Köşelere de sığabilirmiş dünyalar
Gıcırdayan tahtanın rengi de
olabilirmiş gökkuşağının yedi rengi
İki yokluk arasına sığabilirmiş
kocaman varlık
Çünkü insan hissettiği yerde kurar
uygarlığını

Gözlerimin önünde bir genç kız var
Küçücük kitaplığı renkleniyor
onunla beraber
Etleniyor, büyüyor ve köşelere sığıyor
Dimdik bir yığın oluyor aykırılık
Ekmeksiz evin dünyaya değdiği
köşesinden geçerken baba
Yüzü buruşuyor
Ağzı ekşi bir tatla doluyor
Tedirginlik kavuruyor içini
Genç kız büyüyor

Ve başka bir evinde dünyanın,
Bir genç oğlan büyüyor
Gönlünün hamurundan çıkan
kağıtları tutarken eli titriyor
Boğazını saran tutku çocukken
taktığı kravatla son buluyor
Yürüdüğü yol onun değil, bu şiirler
bu bedeninin değil

Bir genç oğlan büyüyor,
Onun renkleri sandıklara saklanıyor
Sandıklar etleniyor, büyüyor ve
köşelere sığıyor
Diri ruhunun tacı oluyor çaresizlik

Ancak bilir tüm dünya şairlerin
birbirini bulduğunu
Ancak bilir tüm dünya ölümün
kavuşmak olduğunu
Kağıtlarda buluşan iki hayat var
gözlerimin önünde
Öldüğünde doğacak iki hayat var
gözlerimin önünde

Melike Olgunsay

Turuncu

Rüyalarında kuş tüyleri görüyordu. Tüy kadar hafif, tüy kadar zarif olmak vardı. Ama o kıramadığı zincirler gibi pas tutuyordu. Turuncu – siyah bir Monarch kelebeği olarak dünyaya gelmiş olmayı dilerdi hep. Kısacık ömrüne güzel çiçekler sığdırmayı...

O turuncusunu esmer bir gönüle bıraktı. Turuncusu ondan aktıkça, kendi siyahı onu yuttu. O esmer gönülde kamufle oldu.

Tüyler ve zincirler, turuncu ve siyah. Tüm hayatı bunlardan ibaretti. Sonbaharı sahiplendi bu yüzden. Kurumuş yaprakların tapusu onundu, artık tüm diğer turuncular onun için çıtırdayabilirdi ancak. Çünkü kendi turuncusunu yitirmişti. Onu bir siyah yutmuştu, bu yüzden o da sonbaharı yuttu. Boğazında kaldı, öksürdükçe hüzün saçıldı etrafa. En sevdiği mevsimi sorduklarında da “Hüzün Baharı” diyordu.

Bir kuş tüyü istedi hayattan, bir de turuncusunu tekrar vermesini. Hayat bu isteğini homurdanarak karşıladı. Zincirlerine ve o esmer gönüle bir müddet daha hapsolması gerekiyordu. Pas içinde, zift içinde, sabırla yürüdü bu kalbin karanlık koridorlarında. En derin mahzenleri keşfetti. Her bir köşesini tanıdı bu yüreğin. Zaman geçtikçe , o uzun yolu yürüdükçe üstünden akıverdi tüm zift, pas tutmuş tarafları yenilendi. Yüzüne bir gülümseme bile yerleşti.

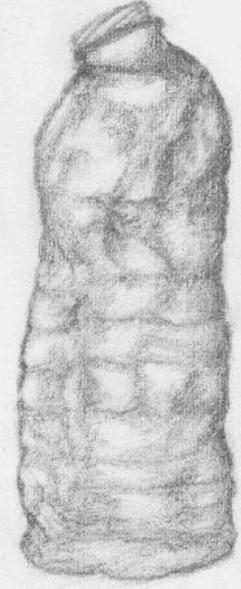
Kozasından yeni çıkmış gibiydi sanki. Kanatları gücünü yeniden kazanıyor, turuncusu yerine geliyordu. Büyüyordu. Büyütüyordu kendini. Kendisini büyüten şey, daha önce tatmadığı, ilk defa o kalbin odalarında dolaşırken farketdiği, içinde filizlenen birkaç sevgi tohumuydu. Aldı onları, o kalbin bir kuytusuna ekti, besledi, yetiştirdi. Şimdi de o tohumlar onu büyütmekteydi.

Sonra hayat, inadından vazgeçti. İsteddiği şeyi, bir parça umudu, kuş tüyü biçiminde sundu önüne. O da hiç beklemedi, kırıverdi zincirlerini. Turuncusuna kavuştu. Artık her turuncu onun için çıtırdayabilirdi.

Zeynep Arslan

Bir Pet Şişenin Marjinal Anıları

Amerikan fabrikalarında diğer tüm pet şişeler gibi yegane bir pet şişe üretildi. İçine amacını pet şişenin bile bilmediği bir sıvı koydular, tam ortasına da bir etiket kondurdular. Ve pet şişe yegane bir hayata gözlerini açtı. İlk önce az gelişmiş ülkelere gemilerle taşındı. Yolculuk ona bin yıl gibi geldi. Daha kaç bin yıl görecekti kim bilir? Bu süre ona içindeki sıvıyı inkar etmesi için yetti. Sıvı onun için rengi bile olmayan saçma bir şey, sessiz bir yükü. O, etiketini seviyordu ama. Çünkü etiket renkliydi, onu çevreliyordu, üzerinde yegane ülkelerin ismi vardı, çok gelişmiş. Her gece farklı heykeller yaratıyordu pet şişenin düşlerinde. Yolculuk pet şişeye taş ve tuncun farkını öğretti.

Çizer: Abdullah Sinanoğlu

En sonunda bizim pet şişe de kullanılıp çöpe atıldı. Tek uzvu sandığı etiket yoktu. O gereksiz sıvı bile gitmişti. Çöp görevlisi onu oradan çöp konteynerine attı sonra da başka bir çöp görevlisi büyük çöplüğe gönderdi. Orada kot pantolon giyinen ve kravat takan ihtisaslı çöpler vardı. Hepsi lanet ediyordu bir şeylere. Artık bizim sıradan pet şişe sıradandı. Bin yıl ihtisas yapıp giysi değiştirecekti her asırda. Etiket artık donuk bir anıttı düşlerinde, sıvı ise hala yok. Zamanla düşler de yerini hırslara bıraktı. Peki etikete ne mi oldu? Üzerinde yazan onca ülkeyle- tabi ÇOK GELİŞMİŞ – Nil Nehrine süzüldü bütün Ortadoğu'yu dolaşarak. Bizimkinin içindeki sıvıyla da Afrikalı bir çocuk çölde beyaz gül yetiştirdi.

Abdullah Harun Canpolat

Haddim Olmadan Söylediklerim

İnsanlar sanatla doğarlar. Bebeğin annesine ağlamasıdır sanat, annenin bebeğine göz kırpması. Sanatsız bir milletin hayat damarlarının kopması dışında kalbinin kapıları sanata açılmamış bir bebeğin kapıları hayatın anahtarına kavuşabilir mi, orası meçhul. Yani sanat toplumsal olduğu kadar da bireyseldir bir taraftan.

Sanat her yerdedir. Düzendedir, kişinin ritmindedir. Kalbin ritmini kaybederse yaşayamazsın. Aklın ritmini kaybederse düşünemezsin. Ruhun ritmini kaybederse insan olamazsın.

Düşünmek... Akılı kalbine vermektir bence sanat. Edebiyat düşündürmektir. Akıl defterine ne kadar güzel yazarsan, o kadar güzel yaşarsın bu konumda da edebiyat güzel olanı da çirkin olanı da konu edinip güzel bir dille yazmaktır.

Edebiyat güzeldir diyorum çünkü güzeldir yaşamak. Edebiyatın kadar yaşadığını anlatırsın. Çünkü edebiyat sana dili öğretir. Bu da idrakini genişletir. Yaşamaktan kastettiğim bir asır geçirip övünmek değil de asrın yarısında geri dönüp bakabilmek. Anı defterini açıp da 'iyi ki' ler görebilmek. Okumak, en çok da kendini okumak. Sonra insanların kalbini okumak. Okudukça yücelmek, yüceldikçe okumak. Bir yerde durup da okuduğunu yazabilmek.

İnsanların kalbine ulaşabilmekse edebiyat, güzellik olmadan kim, kimin kalbine ulaşır? Soruyorum size bir kılıcın gücü yok etmenin ötesine nasıl geçebilir? Edebiyat yeri gelince bir kılıçtır yeri gelince bir kalkan. Gerçek kılıcın kesmediğini keser, kalkanın savunmadığı savunur.

Sadece anlamak mıdır edebiyat? Tabii ki hayır. Anlaşmazlığın başladığı yerde de ortaya çıkan, araya girendir. Edebiyatın tartışma ruhu Müftüoğlu' nu münazaraları uğruna kütüphanede sabahlayarak büyütüp yaşattığı kadardır, belki daha bile fazlası..

Dünyanın yanlış olarak gösterdiği bir şeyin edebiyatta doğru olması elbette beklenemez. Ne yalanın ülkesidir edebiyat, ne kandırmacanın lakin cahilin kullandığı kılıcı, güzel söze çevirebilendir. Kılıçla insanların düşüncelerini de hiç bir şekilde değiştiremezsiniz. Galileo son nefesinde de biliyordu Dünya'nın döndüğünü. Bu tam olarak genişlemeye ihtiyacı olan ufku yok ederek güneşe doğabileceği bir yer bırakmamak aslında.

İşte edebiyat hayata bu kadar cevap verebilir ve hayatın bu kadar içinde, tam da kalbinde, kökündedir. Ve siz kökü olmayan hayat ağacını ne kadar sularsanız sulayın dayanaksız yaşayamaz, havada asılı kalır. Haddimce demek istediğim güzellik edebiyattır ve edebiyatsız insan asla yaşıyor sayılamaz.

Simay Öğün

Efkâr

Ey Yar! Anlat diye geldim eşiğine
Efkârıma düşman olan güneşi
Yahut
Neşemi gereksiz yere alt-üst eden o ayı

Şairler güneşe şiirler yazarken
Ben güneşe pek yanaşmaz oldum
Efkârıma saygısı olmayan bir yargıç gibi doğuyor odama
Daha aşk meclisime saygısı yok ki bunun
Ne ateşinden hayır gelir, ne ışığından artık

İnsanlar güllere aşk diye bakarken
Ben güllere pek yanaşmaz oldum
Canıma saygısı olmayan bir cellat gibi vuruyor başıma
Daha dikenine sahip çıkamıyor ki bu
Kokusundan yahut alından hayır gelir mi artık

Aşıklar çöllerde avare avare gezerken
Ben çöllere pek varmaz oldum
Yolumu bozmaya çalışan bir bid'at gibi savuruyor yellerini
Daha beş dakika kendinde duramıyor ki bu
Susuzluğunda yahut serâbında aşk aranmaz artık

Veliler dergâhta "Hû" çeker iken feyz ile
Ben O'nun adını anamaz oldum
Günahlarım
Sevgiliden ayırmaya çalışırcasına beni mühürlüyordu sanki
Daha şimdiden yenik düşmüşken nefsim
Ey Yâr! Desene
Sevaplarım, günahlarımı geçebilir mi artık

Ne ateşte hayır var, ne ışıpta
Gülün kokusu kime ne fayda etmiş
Çölde susuz kalıp aşkı arayacağına ey dost
Aşkında sebat edip yâri arasana biraz da

Soğuk Ölüm

İç Anadolu'da karlı bir gece... Arif Ağa bozkır soğuşunu içine çeke çeke her adım attığında ayağında çıkacak gibi olan birkaç numara büyük çizmeleri, sırtında keçeden yapılmış abası, hemen her yolculuğunda ona yol arkadaşlığı yapmış olan eşeği ve amcazadesi Kavlak Ali ile dizlerini aşmış karda ağır ağır ilerlemekte... Arada bir sanki yolun hiç bitmeyeceği ümitsizliğine düşüyor, bu hissini yok etmek için pek sevmediği amcazadesi Kavlak Ali ile laflıyor.. Kavlak Ali, Arif Ağa'dan birkaç yaş küçük. İçi dışı bir olan nadir insanlardan. Biraz saf ve içine kapanık. Annesini küçük yaşta kaybetmiş, sert mizaclı babasından epey dayak yemiş, küçüklüğünden beri çeşitli zorluklara göğüs germiş henüz yirmisindeki bir Anadolu delikanlısı. "Kavlak" lakabı ise deri hastası olduğu için verilmiş. Yüzünde ve kollarının bazı yerleri soyulmuş vaziyette.

Arif Ağa gözlerini ileriye dikmiş, bir an evvel ulaşmak arzusunda olduğu Karlık Ormanı'nın yolunu gözlüyordu. Her gördüğü toplu karartının gittikleri orman olabileceği ihtimali üzerine seviniyor fakat biraz daha gittiklerinde daha çok yollarının olduğunu anlıyordu. Yaklaşık beş saat süren yolculuklarının sonunda ormana geldiler. Arif Ağa henüz ormana girmeden dışarıdan çevreyi büyük bir dikkatle kolaçan etti. Ormancı ortalıklarda görünmüyordu. Karlık Ormanı'nın ağaçları her kış olduğu gibi fırtınalı günlerde sağa sola devrilmişti. Arif Ağa vakit kaybetmeden işe koyuldu. Evvela Kavlak Ali'yi gözcü olarak dikti. Kavlak Ali ise kendinden gayet emin bir şekilde komutanından emir almış bir asker edasıyla çevresine bakınmaya başladı. Yapılan plana göre eğer ormancı tarafından fark edilirlerse seçilmiş tomrukları -ahırların çatılarının inşası sırasında kullanılan uzun ve kalın kerestelik kütük- eşeğe yükleyecekler ve süratle oradan kaçacaklardı. Arif Ağa kuruyup devrilmiş ağaçlar arasından itinayla tomrukları seçtiği esnada uzaklardan birbirini peşi sıra takip eden iki el silah sesi geldi:

- Tak, tak!

Bu sesle birlikte Arif Ağa'yı müthiş bir telaş aldı. Aceleyle seçtiği tomrukları silah seslerinin tesiriyle ürkmüş olan hayvanının sırtına yükledi. Ormancı bir elinde tabancası bir elinde gaz lambasıyla yıkılmış ağaçların arasından süzülerek hızlı bir şekilde hareketlilik sezdiği tarafa doğru yöneldi. Kavlak Ali ise heyecan ve korku içinde sağa sola doğru koşuşturmaya başladı.

Arif Ağa işini tamamladıktan sonra amcazadesine seslendi:

- Bırak oyalanmayı! Hadi gidiyoruz.

En önde tomruk yüklü eşek, arkasında Arif Ağa ve en az eşek kadar korkmuş olan Kavlak Ali yola koyuldular. Ara sıra arkasını kolluyor, ormancının onlara takip edip etmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Aslında ormancı vazifesini pek mühimsemeyen, vurdumduymaz biriydi. Ancak kış başladığından beri bu yaşanan sekizinci tomruk toplama hadisesiydi. Bunlardan altı tanesini kaçırmış yalnızca iki tanesinin elindekileri geri alabilmişti. Genç ormancı tomruk yığınlarının arasından kar dolu toprak yola çıktı. Arif Ağa ile arasındaki mesafe biraz daha azalmıştı. Birkaç defa daha silahını havaya ateşledi. Bu tehditkar hareketlere pek aldırmayan Arif Ağa, her silah sesinde heyecanı biraz daha artan Kavlak Ali'yi sakinleştirmeye çalışıyordu.

Arif Ağa artık ormancının kendilerine yetişemeyeceği yönündeki hissiyatı daha da kuvvetlenince, tomrukları satacağı köyün yoluna doğru saptı. Ormandan epey uzaklaşan ormancı bu seneki dokuzuncu davetsiz misafirin elinde kaçtığı anı anlayınca tabancasındaki son mermilerini de harcadı ve seslendi:

- Durun artık!

Arif Ağa yapılan bu son daveti de aldırmayarak reddetti. Ormancının peşlerini bıraktığını anlayınca kadar heyecanını muhafaza ederek ilerlerken birden duraksadı ve şaşakaldı. Beş saattir kendisine eşlik eden eşeği, silah seslerinin ruhuna işlediği korku hissine ve yolun beş saattir süren meşakkatine daha fazla dayanamayıp olduğu yere yığılıvermişti. Arif Ağa yaşadıkları bu hadisenin tesirinden kurtulup eşeğinin üstündeki tomrukları sırtına aldı. Bir kısmını da Kavlak Ali'nin omuzlarına yükledi. Kaybettiği yol arkadaşının acı hâtırasını kalın kar tabakasının içine gömüp amcazadesi ile birlikte gecenin karanlığında kayboldular.

Ahmet Çolak

Güle Güle

Giderken kapıyı örtme
Rüzgar alsın götürsün kokunu
Huzur değil umut istiyorum

Güle güle
Eylülün sessizliğinde
Bülbülün ötüşüyle
Bendeki gülün sendeki dikeniyile

Güle güle
Bahçedeki laleden
Önce solarım ben
Sen bunu görme, güle güle

Yiğit Erdoğan

Ve Sabah

kenarından ateşin usul usul kıyısından
besmelesiz bir uykuya kollar sarılan
ansızın bir mahluk uluorta
sen gibi ben gibi değil, biçimden geçmiş
ne adı var ne ağzı, kendi de yok belki
hayâl ne de olsa, düş
kanatlarında küçük yaratıklar
meçhul zamanlardan çıkıp gelen
çığırtnan dikenli
üzeri beyaz, bembeyaz çarşafta
bilinç saklambacı
sobelenen gerçeklerin yarası
kan revan gecenin karası
kaçan koyunlar
kaçan keçiler
mırıldanan dudaklar
ve sabah
bir su damlasında saklı herşey
ona söylendi tüm olup biten

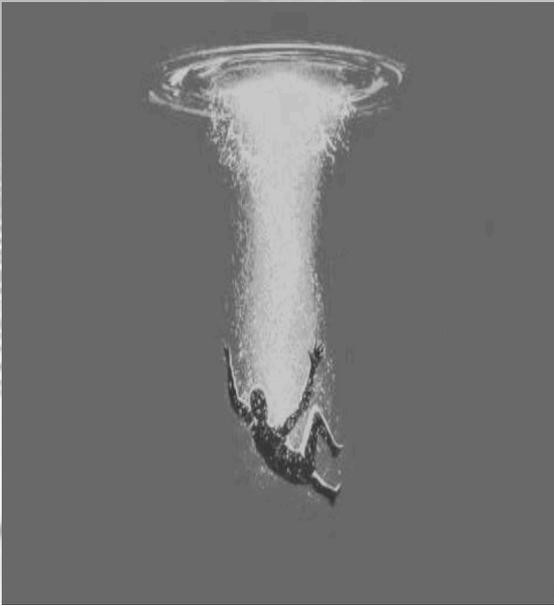
Mert Öztürk

Umutsuz Hayaller

Ümitler teknesi var ufukta
Kırık kalpler ve
Mahvolmuş hayaller denizini
Geçebilmiş bir tekne
Belki boş belki bomboş
Kalbi dolu bir tek
İçinde ben olmayan bir tekne

Ela Üstüinkava

Sevi

Paris sever miydi Helen'i
Görseydi seni bir kere.
Lancelot'un aklı şaşar mıydı hiç
"Senin olsun Guinevere" derdi Artur'a
Seni isterdi, bir-tek seni

Ve ben bu maşuk halimle
Belki de haddimi aşarak
Uğruna en kadim şiirler, en güzel şarkılar yazılabilecek
Gözleri için şahların, kayserlerin can vereceği bu güzele
İçimden geçenleri söylemek, onu ona anlatmak istiyorum

En güçlü hasımlarımı, en sancılı marazları
Yenerim, sen yanımda olursan
Ben ki, bencil, umursamaz, duygusuz, münzeviyim
Ama olursan yanımda, yakinen biliyorum ki
Evrendeki en santimental varlık olurum saniyesinde

Mecnun için Leyla, Kerem için Aslı
Sydney için Lucie, Quasimodo için Esmeralda az kalır
Anlatmak istesem senin benim için anlamını
Hayyam için "şarap", Yunus için "Aşk" ne ise
Sen de benim için "O"sun aslında

Bilir misin bilmem rintlere, kalenderlere benzetirler beni
İsteklerim, dileklerim azdır Yüceler Yücesi'nden
Ne gariptir ki uğruna iki gözüm önüme aksa
Bir çift göz daha isterim Tanrı'dan
Yeniden seni yanımda düşleyip, dökmek için gözyaşı..

Bekir Buğra Afyoncu

RASKOLNIKOV ÖLÜRKEN

Bilen belki kıştan beri silinmeyen camlardan dışarı bakıyordu. Yer yer sökülmüş, kocaman, koyu renk hırkasının içinde kaybolmuş, yalnız kollarından parmakları biraz görünüyordu. İstese camlarını silecek birini tutabilir, çarşıya çıkıp kendine yeni bir hırka alabilir ve hayatına yirmi altı yaşında bıraktığı yerden devam edebilirdi ama yorgundu. Moda Burun'da babaannesinden kalan evde sanki yalnızlık yemini etmiş gibi sürekli okuyordu. Odasındaki masanın üzerinde duran bir tomar kağıttan, uçları körelmiş, boyları ufalmış kurşun kalemlerden belliydi ki bu odaya sadece hikaye kahramanları uğruyordu.

Sonbaharın ilk günleriydi. Sıcaklığın verdiği kasvet biraz olsun dağılmıştı. Bilen o gece bir rüya gördü. Selim'le birlikte geniş bir kumsalda oturmuş denizi izliyorlardı eski günlerdeki gibi. Selim her zamanki bilgiçliğiyle ona öğütler veriyordu. Bu kadar saf olmamasını, gözünü açmasını, ailesinden kalan mirasla yatırımlar yapmasını, artık parası olanın her şeye hakkı olduğunu, aşkı bile en iyi arabaya sahip olanın yaşadığını anlatıp duruyordu. Bilen sıkılmıştı ama dostuna duyduğu katıksız sevgiden dolayı susuyordu. Selim onun arkadaşlığa inanması için son kaleydi. Leylâ ile evlenip, Bodrum'a yerleştiklerinde yıkılan kale. Leylâ... Neyse! Rüyasından irkilerek uyandı. Bir hışım üzerine açık mavi gömleğini, kahverengi kanvas pantolonunu, lacivert ceketini giydi ve kapıdan çıkarken ayakkabılığın aynasından kendine baktı uzun zaman sonra. Dağınık saçları sanki karakterinin bir yansıması gibi her yerdeydi, tüm yaz evden hiç çıkmayışının kanıtıydı bembeyaz teni. Kışın Leylâ söylerdi hep "Ne kadar beyazsın, vişne suyu içsen sanki derinin altından izleyebiliriz". Tüm eski hikayeleri bir köşeye bırakmaya karar verdi, evden yenilenmiş gibi çıkmalıydı.

Dergiye gittiğinde tüm arkadaşları beklenmedik bir sevinçle karşıladı Bilen'i. Ne kadar huysuz ve aksi de olsa iş bitirici ve kıracağına bilse de doğruyu söyleme alışkanlığını özlemişlerdi. İki şeye inanıyordu Bilen, "akacak kan damarda durmaz" ve "kırılması gereken her şey şuan kırılmalı"! Kader inancından değildi, insan tutkusunun önüne hiçbir şeyin geçemeyeceğini yaşayarak öğrenmişti.

Sonbaharın ortalarına kadar hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey alıp vermeden, sadece yapması gerektiği kadarını sunarak geldi. Saçlarına baktı, traş oldu, gömleklerini ütiledi. Birkaç kez alışverişe çıktı. Dağınık kağıtlara çalışmayı bırakıp birkaç defter, kalem aldı. Hatta kendine itiraf edemese bile dergide yeni işe başlayan kızla göz göze gelince heyecanlandı. Birsen çağının kadınları gibi makyaj yapmayı sevmezdi, modayı takip etmezdi ama kendine has bir güzelliği vardı. İnsan onu görünce hayalinde kırlardan papatyalar topluyordu.

Kasım ayının ikinci cuması keyifle çıktı iş yerinden. Artık eski günlerde olduğu gibi aklına yeni fikirler gelmeye başlamıştı, yeni kitap eleştirileri üzerine çalışıyordu. Geçen gece uyumadan önce kitaplığında Suç ve Ceza'ya bakınmış bulamamıştı. Eve gitmeden önce Akmar'a uğrayıp yenisini almaya karar verdi. Kitabı almış, Rihtim'dan Moda'ya doğru çıkan yokuşlardan birinin ortasında bir bara oturmaya karar verdi. Alkol dahil insan beynine zarar veren her şeyden nefret ederdi ve sadece birkaç kez denemişti ama içen insanları izlemeye bayılırdı. O masalarda binlerce hikaye başlar, ölür ve cenazeler kaldırılırdı.

Moda caddesinin üzerindeki popüler mekanlardan birinin cam kenarına oturdu. Buzlu çay söyledi ve cebinden çıkardığı not defterine bir şeyler karalamaya koyuldu. Genç kızların kıyafetlerini inceledi, genç oğlanların saçlarını. İnsanların 'ben' olma maceralarına gülerek baktı. O sırada garson masasına küçük bardakta bir içecek getirdi, bir masayı göstererek. İçinden Birsen olması umuduyla o yöne baktı ve beş yıl önceden gelen bir hayaletle karşılaştı : Leylâ!

Leylâ soran gözlerle baktı Bilen'e. O kafasıyla hafifçe onay verdi. 'Tuhaf şey' diye düşündü. Yıllardır görmekten kaçtığı, kendini eve kapatmasının sebebi karşısındaydı ve o artık hiçbir şey hissetmiyordu. Tek düşündüğü yılların Leylâ'ya çok daha acımasız davranmış olduğuydu. Gözaltı torbaları yılların yükünü taşıyormuş gibi şişkin, dolu doluydu; etrafındaki çizgilerse gülmekten oluşamayacak kadar bilgece.

- Nasılsın görüşmeyeli, seninle bir barda karşılaşacağıma ihtimal bile vermezdim.

- Evet, doğrusu barlar hala favori mekanlarım değil ama insanları izlemeyi seviyorum. Yeni bir yazıya başladım, belki yardımını olur diye düşündüm. Sen nasılsın, İstanbul'da ne işin var, ailen iyi ya, bir sorun yok?

Leylâ sanki soruyu duymamış gibi kendinden konuşmak istemeyen insanların yapmacıklığıyla devam etti:

- Öyle mi, ne hakkında? Yoksa yine kendin dışında tüm insanları cehalet ve kendini bilmezlikle suçladığın başka bir yazı mı!?

Ağzından öfkeyle dökülen cümleleri tutamamıştı. O anı geriye almak istedi, tüm yaşamı boyunca istediği gibi. Selim'e evet dediği an gibi, Bilen'e kızıp gençliğinin sabırsızlığıyla onun canını yakmak istediği an gibi. Bilen asıl kızması gereken kişinin kendisi olduğunu bildiği halde sakinlikle karşıladı onun bu tavrını. Her zamanki Leylâ. Çabuk köpüren, sinirlenince ellerini nereye koyacağını bilemeyen, öfkesi saman alevi gibi hemencecik sözüveren Leylâ. Yüzünde kırılmadan bükülmüş insanların sakinliğiyle cevaplamaya başladı:

-Hayır. Aksine bu sefer hedefim o insanlar. Yıllarca edebiyatı sadece kötüyü gözler önüne sermek zannettim. Edebiyat benim için kavgaydı. Eleştirmeyi bilgeliğin koşulu saydım. Öyle değilmiş. Sahip çıkmak gerekirmiş. Kötüye bile. En güzel ceza vicdanın kendisi. Öyle değil mi?

Leylâ şaşırılmış bir halde Bilen'in yüzüne bakıyordu. Hayır lafı ona getirmek için kurmamıştı bu cümleleri, gerçekten inanıyordu dediklerine. Ellerinde tuttuğu peçeteyi parçalarken bir iki damla düştüğünü fark etti. Eskiden olsa Bilen heyecanla onu güldürmek, canını acıtan şeyi ortadan kaldırmak için bin tane komikliğe baş vururdu. Bu sefer öyle olmadı. Soğuk kanlılıkla konuşmaya başladı:

- Ağlaman gerekiyorsa ağlamalısın. İnsan kırılmadan büyüyemiyor. Kurumuş dallar budanmadan ağaç güçlenmiyor. Sen haklıydın, artık başka bir dünyada yaşıyoruz. Benim kafamdaki dünya çok eskilerde kaldı. Hayallerim bile eski. Artık insanların o tefeci kadını öldürdüklerinde vicdan azabı çekmeden gidip o parayla deniz manzaralı bir ev, son model araba, cep telefonları alırlar.

Raskalnikov öldü Leylâ! Artık herkes o sert eleştiri duvarlarından alaycı alaycı gülüyor tüm bu olup bitene. Biz küçük küçük yansımalarıyız tüm bu çirkinliğin. Artık kızmıyorum yanlışlara. Aksine bu yanlışları sahiplenip düzeltmek için bir şans vermeyişlerimize kızıyorum. Sürekli peşimizi bırakmayan o mükemmel hırslımıza kızıyorum.

- Bana? Bana da kızıyor musun? Beni de tüm o olup bitenlerin yansıması olarak mı görüyorsun?

Bilen Leylâ'nın bembeyaz ellerine, turuncuya çalan saçlarına uzun uzun baktı. Koltukaltı beline kadar uzanan bir kazak giymişti, siyah tayt, siyah yağmur çizmeleri, siyah bir bere. Kızgın değildi. Zaman olabildiğince hızla akıyordu. Acılar, sevinçler, başarılar, başarısızlıklar, düşmeler, kalkmalar sadece birer tecrübeydi. Tüm bu olan bitenler içinde hangi birine kızabilirdi hem kendinden başka? Cevap vermeden sadece gülümsedi Bilen. Konuyu uzatmadı, Leylâ da her insan gibi kendi cezasını çekiyordu vicdanıyla. Hepsi herkes kadar mutlu herkes kadar mutsuzdu.

Leylâ'ya kalsa daha otururdu ama Bilen geçmişinden gelen bu hayaletle daha fazla baş başa kalmak istemedi. Bir işi olduğunu bahane ederek kalkmayı teklif etti. Kalkarken yeni numaralar alındı verildi. Kısa ama içten bir şekilde sarıldılar. Hava iyiden kararmış, yağmur çiselemeye başlamıştı. Barlardan, kafelerden genç insanlar kaldırımlara taşmış, yağmura aldırılmadan bağıarak gülüyor, konuşuyorlardı. Bir daha asla tekrarlanmayacağını bilerek ayrı yönlere doğru ilerlediler. Bilen yaz, kış havayı kapalı gösteren pis camlarının arkasında en yakın arkadaşları hikaye kahramanlarının yanına döndü. Raskolnikov Oblomov'la kavga ediyordu. Kalkıp her şeyi kendi kendine itiraf edip, yüzleşmesi için tepiniyordu Raskolnikov. Oblomov her zamanki rahatlığıyla yatağına uzanmasını ve yatmak gibi bir lüksü olduğu için şükretmesini. Raskolnikov ölmüştü, yanılmıyordu! Oblomov'u dinledi. Kocaman hırkasını giydi, yatağına uzandı. Yorgun olduğu için değil, hasta olduğu için değil, olması gerektiği için.

Ayça Nur Tayanç

İşte yine rahmime bir oğlan düştü
Ellerim o koktu, ellerime sevdalandım
Tüm yokuşlarda yankılanıyordu sezsizliklerimiz
Ondandır susuşlarım yokuşlarda
Eğer ki seyr eylemek nasip olmuşsa bahtıma şükür demek lazım gelir
Seni öpüşlerim son bulmasın diye korkarım lazım gelenlerden
İki dünya var idi ise her taraftan döne duran
Nerde duracak diye böğrüme sıkıştırdım tüm baharlarımı
Üzgünlüklerimiz, küskünlüklerimiz ve tabi üşkünüşlerimiz vardı
dağınık idi odalarımız
Hayır boş değil ise parkeler şükür lazım gelir elbet
Seni bulmak zor diye üskünmek ayıptır rahmime
Seni çıkaracağım o kuytudan ve elbet ben de doğuracağım seni
Be yükselen doruklara inat öğrenmeliler bizden
Ve sana göstereceğim buralarda hoşnutsuzluk kokan şeyleri
Ve sonra gömeceğim seni
Çünkü doruklar büyüdükçe kopacaktır
Ve bize küçük bir sarkaç kalacaktır
Ve sende duyarsın ki
Hicbir sarkaç altı ıslanmassa yağmurda
Rüzgar nasıl günah işleyebilir ki
Oysa yaratılan günahtır
Ara ara kafasını uzatır
Sızlayana kadar solumak elbet kolaydır
Zaman zaman bahtiyar
Kimi zaman da aşikardır
Sen bu rahmime koyan hangi İlahtır
İçin için kanatan ilah ise elbet yaratılındır
Rabbin iğnesi var diyene nal vurmak hak bile sayılır
Seni kanayan bana ise
Sakat bir atı vurmak farza düşer
Yoksa kim yarattı şeytanı

Zehra Özöcal

Tahterevalli

bir kumaşı var elbet bakışlarının
bir oyuna başlıyor gibi yüzün
kenarda bir çocuk dudağın
bir arkadaş
yağmur falan yağdığında
hiçbir rengi solmasın

bir salıncak saçların
iki salıncak, üç salıncak
bir sürü salıncak
gecenin sessizliğinde
hiçbir rüzgar değmesin

bir tahterevalli gözlerin
karşında bir yabancı ben
karşımda bir yabancı sen
lütfen öyle bakma
dengede durmak zor
lütfen öyle bakma
hiçbir terzi görmesin

ve elbet bir bilmecesi var tüm bunların
hiçbir park böylesini görmedi

Bekir Halit